

Arrest

nr. 247 903 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HAYEZ
Congresstraat 49
1000 Brussel**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentnummer 90616.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HAYEZ, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 8 juni 1977 te Usulután. U bent niet politiek actief en kende geen problemen met de autoriteiten. U groeide op in Soyapango en woonde sinds 1999 in Ayutuxtepeque in een huis dat uw eigendom was, samen met uw moeder, uw ex-partner en jullie drie kinderen. Uw ex-partner en jullie twee dochters wonen nog steeds op dat adres. In de wijk waar jullie woonden, was de bende 18 actief. Uw huidige partner, H.G., J.C.(...) (O.V.: 6.581.349), woont sinds 2006 in België. U werkte samen met uw broer V.(...), die een eigen eetkraam had in Soyapango en pendelde met de bus. In de wijk waar u het eten verkocht was de bende MS 13 actief.

Begin augustus 2016, werd u aan het eetkraam benaderd door bendeleden van de MS 13. Ze wilden van u weten hoe oud uw kinderen waren. U loog en zei dat ze nog klein waren. De dag erna werd u opnieuw benaderd, ditmaal vroegen de bendeleden waar u woonde, waarop u antwoordde 'niet zover'. U vertelde uw broer wat er was gebeurd en hij zei u dat u er niet op moest letten. Op zaterdag waarschuwden de bendeleden uw broer dat ze u niet meer wilden zien in hun gebied omdat u woonde in een wijk van de bende 18. Uw broer wilde niet dat u nog kwam omdat de bendeleden wisten waar u woonde. U ging toch werken en werd op uw werk bedreigd door een bendelid. U vertelde het opnieuw aan uw broer en hij zei dat u niets zou overkomen. Toen u de bus naar huis nam, stapten twee haltes verder twee of drie bendeleden op. Ze bedreigden u, grepen u vast, gaven u een schop en gooiden u van de rijdende bus en sprongen vervolgens ook zelf van de bus af. Uw spullen bleven achter op de bus. De bendeleden verwijderden uw kledij om te zien of u ergens een tattoo had. Een bewaker van een bedrijf in de buurt kwam buiten, waarop de bendeleden vertrokken. Ze dreigden dat als u naar de politie zou gaan, u uw moeder of broer niet meer terug zou zien. U bent toen naar huis gegaan, maar weet niet meer hoe. Toen u dit vertelde aan uw partner Jose stelde hij voor dat u naar België zou komen.

U stopte met werken bij uw broer en begon thuis eten te verkopen. De bendeleden kwamen er achter, belden u op uw vaste lijn en vroegen 25 dollar "renta" per week. U bent dan gestopt met eten te verkopen en zegde uw telefoon op. Er kwam nog een keer een jongen van 10 jaar langs om te zeggen dat u met iemand moest gaan praten, maar u bent niet gegaan. Jose stuurde u vervolgens geld om te vertrekken. De vliegtickets kosten ongeveer 1300, 1400 dollar. Toen begon u ook pijn te krijgen aan uw voet, waardoor u niet meer kon wandelen. In oktober 2016 werd uw auto gestolen door twee jongemannen in uw wijk nadat u was gaan boodschappen doen.

U verliet El Salvador in november 2016 en vloog via Panama en Nederland naar België. In België trouwde u in 2018 met uw partner José. In 2019 had uw zoon M.G., R.A.(...) (OV:6.581.349; CG: 19/14833) problemen met bendeleden gehad op school. U liet hem vervolgens naar België komen samen met uw nicht en haar gezin. Hij verliet El Salvador en vloog via Panama naar Nederland, van waaruit hij de trein naar België zou nemen. Hij werd in Nederland echter tegengehouden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Omdat u in België verbleef, mocht uw zoon toch naar België overkomen. U ging naar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om te bewijzen dat hij uw zoon is en op aanraden van uw advocaat diende u zelf een verzoek om internationale bescherming in op 30 april 2019. Het verzoek om internationale bescherming van uw zoon werd op 4 juli 2019 geregistreerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, de Belgische verblijfskaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een volmacht voor uw familie, een kaart met de dagen van de behandeling van uw been, een kaart met de afspraken van de behandeling en uw vliegticket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

De verklaringen die u aflegt over uw problemen bevatten onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. U pretendeert vier maanden zonder problemen voor uw broer te hebben gewerkt (CGVS, p. 10, 16), wanneer u plots wordt benaderd door bendeleden van de MS. U verklaart twee keer te zijn aangesproken door bendeleden (CGVS, p. 10). Gevraagd hoeveel bendeleden u dan precies benaderden, slaagt u er niet in concreet te antwoorden, maar stelt u dat ze er 'allemaal, die groep' waren (CGVS, p. 16), en weidt dan algemeen uit over de bende dat ze er passeren en anderen informeren over wat er gebeurt (CGVS, p. 16). Wanneer u bovendien een tweede maal wordt gevraagd naar de eerste keer dat de bendeleden u aanspraken, stelt u bij dat het niet u was, maar uw broer die de eerste keer werd aangesproken (CGVS, p. 16). Nog verklaart u over de eerste keer dat u werd aangesproken aanvankelijk dat u het tegen uw broer vertelde (CGVS, p. 10) en vervolgens dat u het niet tegen hem zei (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige antwoorden, tracht u zich ervan af te maken met de bewering dat u zich het niet meer herinnert (CGVS, p. 17). Ook wat betreft de reacties van uw broer zijn uw antwoorden onwaarschijnlijk. U verklaart dat nadat de bendeleden u een eerste keer hadden aangesproken, uw broer u sustte: 'Je moet er niet op letten' (CGVS, p. 10). Nadat ze uw broer hadden aangesproken en hem gewaarschuwd hadden dat ze u er nooit meer wilden zien, gaf hij u dan te kennen dat u niet meer moest komen naar het eetkraam (CGVS, p. 10). Wanneer u zijn raad simpelweg in de wind sloeg en toch naar uw werk kwam en bendeleden opnieuw langskwamen, stelt u dat hij zei dat u niets zou overkomen (CGVS, p. 10), terwijl hij een dag eerder nog tegen u zou hebben gezegd dat u niet meer naar het werk moest komen. Dat de mening van uw broer over de bendes zo veranderlijk zou zijn, van voorzichtig naar onachtzaam terwijl u beweert dat hij zelf ook "renta" moest betalen (CGVS, p. 15), is onwaarschijnlijk. Verder houdt u staande dat, ondanks het gegeven dat u duidelijk op de hoogte bent dat het gevaarlijk is om te gaan werken in een wijk die gecontroleerd is door een andere bende (CGVS, p. 15) en ondanks het feit dat u de bendeleden van de wijk van uw broer kende aangezien u met hen bent opgegroeid (CGVS, p. 16), u er nooit aan gedacht hebt om met hen te onderhandelen over uw werk in de wijk (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u dat niet heeft gedaan, schuift u dit achteloos terzijde met de luchthartige uitlating dat u hier niet aan gedacht heeft (CGVS, p. 16). Dat u er niet in slaagt om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de bedreigingen van de bende MS 13, schaadt in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Ook wat betreft het incident op de bus legt u heel wat onsamenhangende en onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo bent u niet in staat om te zeggen of er nog mensen op die bus zaten (CGVS, p. 19).

U beweert van de bus te zijn gegooid twee haltes verder dan waar u opstapte bij uw broer (CGVS, 10, 19), aan het begin van een busrit die normaal gezien een uur en twintig minuten duurde (CGVS, p. 7) maar beweert zich niet meer te kunnen herinneren hoe u dan wel thuis bent gekomen (CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen zijn de bendeleden die u van de rijdende bus hadden gegooid, vervolgens ook zelf van de bus gesprongen om u uit te kleden en te controleren op tatoeages (CGVS, p. 10). U zet vervolgens verder uiteen dat uw spullen op de bus zijn blijven liggen en de bendeleden daardoor kunnen weten waar u woonde (CGVS, p. 10). Dit komt echter niet overeen met de eerdere bewering dat de bendeleden van de bus zijn gesprongen (CGVS, p. 10) en het dus voor hen onmogelijk zou zijn om aan uw spullen te komen. Opnieuw slaagt u er niet in om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Wat betreft de beweerde gevolgen van dit incident, legt u een kaart met de dagen van de behandeling van uw been en een kaart met de verschillende afspraken neer. Deze stukken zeggen echter niets over de behandeling die u precies kreeg, noch kan er uit worden afgeleid in welke omstandigheden u de fysieke problemen met uw been en voet opliep.

Wat er ook van zij, zelfs al mocht u inderdaad problemen hebben gehad met de bende MS 13, dan nog moet erop gewezen worden dat u hun eis niet meer naar hun gebied te gaan (CGVS, p. 10) hebt ingewilligd (CGVS, p. 11) en zo verder problemen hebt kunnen vermijden. Bovendien zijn deze problemen van lokale aard zijn, namelijk in Soyapango waar u werkte, gezien uw verklaringen niet kunnen overtuigen dat u nog verdere problemen met de MS 13 hebt gehad in Ayutuxtepeque (zie hieronder).

Nog verklaart u dat u in augustus eten begon te verkopen, maar dat 'ze' er ook achter kwamen en u eenmaal opbelden, vroegen dat u 25 dollar "renta" per week betaalde en dat er nog een keer een jongen langs kwam om te zeggen dat u met iemand moest gaan praten (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt of dit over dezelfde bende gaat als de bende die u mishandelde op de bus, bevestigt u dat het de bende was waar uw broer woonde (CGVS, p. 11). Wanneer u het nog opnieuw wordt gevraagd of u alleen problemen had met de MS 13 en niet met de bende 18, bevestigt u dit opnieuw (CGVS, p. 15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat MS 13 "renta" van u zou vragen bij u thuis, gezien u woonde in een wijk die gecontroleerd werd door de bende 18 (CGVS, p. 8). Wanneer er later in het gesprek op dit incident wordt terug gekomen, verkondigt u echter plots dat het de bende 18 was die dit van u eiste (CGVS, p. 21). U hebt overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier niets over vermeld. Mocht u daadwerkelijk gevisieerd worden om "renta" te betalen, dan kan er minstens van u verwacht worden dat u een eenduidig antwoord geeft over welke bende u juist viseert.

Verder beweert u nog dat uw auto zou gestolen zijn (CGVS, p. 11). Ook hier moet er gewezen worden op het feit dat u onsamenhangende verklaringen geeft over het incident. U liet initieel optekenen dat dit gebeurde in oktober (CGVS, p. 11). Wanneer u hier later opnieuw naar gevraagd wordt, wendt u echter voor dat u niet meer weet in welke maand het gebeurd is (CGVS, p. 22). Ook hier blijken uw verklaringen dus niet eenvormig. Bovendien kan u geen enkel bewijs hiervan neerleggen. U beweert aangifte te hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 22), maar kan hiervan geen bewijs voorleggen omdat de politie niets met uw aangifte zou gedaan hebben en u hier geen papier van heeft gegeven (CGVS, p. 22). Overigens liet u opnieuw na dit bij DVZ te vermelden.

Wat betreft de problemen van uw broer, uw moeder en uw zoon, verklaart u zelf dat deze niet gerelateerd zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 12), en niets uit uw verklaringen wijst op het tegendeel. Bijgevolg kan u ook hier bezwaarlijk mee uw nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.

Daarnaast getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo bleef u na de door u aangehaalde feiten nog meer dan drie maanden in El Salvador wonen (CGVS, p. 10, 13). Als u effectief zoals u beweert voor uw leven zou vrezen, zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. U wachtte bovendien tweeënehalf jaar na uw aankomst in België voor u uw verzoek om internationale bescherming indiende. Uw poging tot verschoning dat u niets wist, dat u dacht dat u hier legaal was en de wetten van hier niet kende (CGVS, p. 13), kan niet overtuigen, gezien u even later zelf zegt dat uw echtgenoot plande om gezinshereniging te doen (CGVS, p. 14). U stelt daarnaast dat u uw paspoort heeft aangevraagd omdat u naar uw echtgenoot ging komen (CGVS, p. 4), en verklaart dat u niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken ging om asiel aan te vragen, maar enkel om te bewijzen dat uw zoon echt uw zoon is, waarop er 'ineens' ook van u een interview werd afgenomen (CGVS, p. 3). U deed dan vervolgens het interview zodat uw zoon snel bij u kon zijn (CGVS, p. 3). Deze houding en verklaringen ondermijnen de ernst van uw

aangehaalde problemen en geven de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en doen vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen niets aan bovenstaande conclusie veranderen. Uw paspoort, uw geboorteakte, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, de Belgische verblijfskaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een volmacht voor uw familie, en uw vliegticket hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw gezinssituatie en reisweg. Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als handelaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw zoon, M.G., R.A.(...) (OV: 6.581.349; CG: 19/14833), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en de stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekster herhaalt dat zij door de bende MS-13 benaderd, geïntimideerd, bedreigd en afgeperst werd. Zij citeert uit verscheidene rapporten omtrent de criminele activiteiten gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen en bendes in El Salvador en meent dat hieruit voor personen die zich verzetten tegen de autoriteit, een reëel risico volgt om te worden vermoord door de criminele bendes.

Onder verwijzing naar verschillende bronnen benadrukt verzoekster voorts dat ze geen bescherming kan vinden bij de Salvadoraanse autoriteiten tegen de afpersingen en mogelijk geweld of moord door de criminele bende die haar bedreigde en afperste.

Verzoekster argumenteert voorts dat het door haar aangevoerde vluchtrelaas wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Zij kaart hierbij aan dat zij als terugkeerder uit het buitenland een verhoogd risico loopt op vervolging in El Salvador. Tevens wijst zij erop dat in 2018 Salvadoranen de nationaliteit waren met de hoogste erkenningsgraad. Zij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde asielstatistieken.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen en tracht deze te weerleggen.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, §2, b) en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij wijst erop dat zij als persoon die is gestopt met bevelen van één van de Mara's op te volgen en als terugkeerder uit het buitenland die reeds problemen ondervond in het verleden, een zeer groot risico loopt voor haar leven in geval van terugkeer naar El Salvador.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, §2, c) en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, en van artikel 3 van het EVRM.

Onder verwijzing naar het Cedoca-rapport van 15 juli 2019 werpt verzoekster op dat El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is waar verschillende gewapende groeperingen strijden om politieke macht en controle. Zij meent dat El Salvador wel degelijk wordt geteisterd door een gewapend conflict in de zin van het arrest Diakité.

2.2. Verzoekster voegt ter staving van haar verzoekschrift asielstatistieken toe van december 2018.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart in El Salvador problemen te hebben gekend met bendeleden. Zij groeide op in Soyapango en woonde sinds 1999 in Ayutuxtepeque, in een wijk waar de bende 18 (Barrio 18) actief is. Verzoekster werkte samen met haar broer, die een eigen eetkraam had in Soyapango, in een wijk waar MS-13 actief is. Begin augustus 2016 werd zij door bendeleden van MS-13 benaderd en gewaarschuwd dat zij haar niet meer wilden zien in hun gebied omdat zij woonde in een wijk van de

Barrio 18. Na te zijn bedreigd op de bus naar huis, stopte zij met werken bij haar broer en begon zij thuis eten te verkopen. Bendeleden kwamen erachter en eisten 25 dollar 'renta' per week. Verzoekster is vervolgens ook met deze activiteit gestopt. In november 2016 verliet verzoekster El Salvador en vervoegde zij haar huidige partner, die sinds 2006 in België woont en met wie zij in 2018 huwde. In 2019 had haar zoon M.G.R.A. problemen met bendeleden op school en kwam hij ten gevolge hiervan eveneens naar België. Hij werd echter in Nederland tegengehouden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Omdat verzoekster in België verbleef, mocht hij naar België overkomen. Verzoekster ging naar de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) om te bewijzen dat hij haar zoon is en op aanraden van haar advocaat diende zij zelf een beschermingsverzoek in op 30 april 2019. Het verzoek van haar zoon werd op 4 juli 2019 geregistreerd.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn; LGBT-personen; inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"). Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen.

Zo legt verzoekster slechts algemene en zelfs tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af omtrent de benadering door bendeleden van MS-13 omdat zij in de eetkraam van haar broer werkte. De commissaris-generaal merkt terecht op: "*U pretendeert vier maanden zonder problemen voor uw broer te hebben gewerkt (CGVS, p. 10, 16), wanneer u plots wordt benaderd door bendeleden van de MS. U verklaart twee keer te zijn aangesproken door bendeleden (CGVS, p. 10). Gevraagd hoeveel bendeleden u dan precies benaderden, slaagt u er niet in concreet te antwoorden, maar stelt u dat ze er 'allemaal, die groep' waren (CGVS, p. 16), en weidt dan algemeen uit over de bende dat ze er passeren en anderen informeren over wat er gebeurt (CGVS, p. 16). Wanneer u bovendien een tweede maal*

wordt gevraagd naar de eerste keer dat de benedeleden u aanspraken, stelt u bij dat het niet u was, maar uw broer die de eerste keer werd aangesproken (CGVS, p. 16). Nog verklaart u over de eerste keer dat u werd aangesproken aanvankelijk dat u het tegen uw broer vertelde (CGVS, p. 10) en vervolgens dat u het niet tegen hem zei (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige antwoorden, tracht u zich ervan af te maken met de bewering dat u zich het niet meer herinnert (CGVS, p. 17)."

Door louter haar afgelegde verklaringen gedeeltelijk te citeren en te poneren dat deze coherent zijn, slaagt zij er niet in deze tegenstrijdigheden te weerleggen of te ontkrachten.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat er met betrekking tot haar broer een misverstand was tussen haar en de protection officer, kan zij niet ernstig worden genomen. De notities van het persoonlijk onderhoud spreken dit immers onmiskenbaar tegen. Zo blijkt dat de protection officer verzoekster duidelijke vragen heeft gesteld en zelfs eerdere door haar afgelegde verklaringen heeft gerecapituleerd teneinde onduidelijkheden uit te klaren en misverstanden te vermijden:

"U vertelde het dan aan uw broer, hij zei 'je moet er niet op letten'.

Nee, ik zei het niet tegen mijn broer.

PO citeert: 'Ik zei het aan mijn broer, dat ik niet wist waarom ze zoveel vragen stelden, waar ik woonde en hoeveel kinderen ik had. Hij zei 'je moet er niet op letten'.'

Dat was wannere ze zeide dat ik niet meer bij de kraam moest komen.

Zo heeft u dat niet verteld in uw vrij relaas...?

Over de eerste keer?

Correct, eerste keer - voor onze pauze hier vandaag?

Ik herinner het me niet.

U zei: 'Ik werkte toen bij mijn broer. Toen, in begin augustus, 4 maanden ervoor ging alles goed. We verkochten goed, mijn broer en ik. Tot er plots benedeleden kwamen die naar mijn kinderen vroegen, en welke leeftijd ze hadden. Ik loog en zei dat ze nog klein waren. Ik ging toen naar huis, en tot dat moment ging alles goed. De volgende dag vroegen ze waar ik woonde. Ik antwoordde daarop 'niet zo ver'. Ze begonnen zich daar aan te storen vanaf dat moment. Ik wist niet hoe ze doorhadden waar ik woonde. Ik zei het aan mijn broer, dat ik niet wist waarom ze zoveel vragen stelden, waar ik woonde en hoeveel kinderen ik had. Hij zei 'je moet er niet op letten'.'

Ja."

Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Nadat haar verklaringen werden hernomen, antwoordde zij bovendien bevestigend zodat zij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de protection officer de vragen grondiger had moeten onderzoeken om zich ervan te vergewissen dat zij de kwestie goed had begrepen. De benadering door de benedeleden heeft betrekking op een essentieel element van verzoeksters vluchtrelaas. Dat zij hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Ook wat betreft de reacties van haar broer, zijn verzoeksters antwoorden onwaarschijnlijk. Verzoekster verklaart dat nadat de benedeleden haar een eerste keer hadden aangesproken, haar broer haar sussend zei: *"Je moet er niet op letten"* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 10). Nadat ze haar broer hadden aangesproken en hem hadden gewaarschuwd dat ze verzoekster er nooit meer wilden zien, gaf hij haar dan te kennen dat zij niet meer naar de eetkraam moest komen omdat hij bezorgd was (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 10). Wanneer verzoekster zijn raad simpelweg in de wind sloeg en toch naar het werk kwam en benedeleden opnieuw langskwamen, stelt hij dan *"er zal je niets overkomen"* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 10) terwijl hij een dag eerder nog tegen verzoekster zou hebben gezegd dat zij niet meer naar het werk moest komen. Dat de mening van verzoeksters broer over de bendes zo veranderlijk zou zijn, van voorzichtig naar onachtzaam terwijl zij beweert dat hij zelf ook 'renta' moest betalen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 15), is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, niet aannemelijk. Verzoekster legt uit dat haar broer haar met deze woorden alleen maar wou geruststellen, doch overtuigt allerminst. Na deze 'geruststellende' woorden ging verzoekster immers gewoon weer verder aan het werk. Indien haar broer daadwerkelijk bezorgd was om haar, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij verzoekster, ook al was zij in paniek, zou aanmanen voorzichtig te zijn.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster, ondanks het gegeven dat zij duidelijk op de hoogte is dat het gevaarlijk is om te gaan werken in een wijk die wordt gecontroleerd door een andere bende en ondanks het feit dat zij de benedeleden van de wijk van haar broer kende aangezien zij met hen is opgegroeid, zij nooit initiatief heeft genomen om met hen te onderhandelen over haar werk in de wijk (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 15, 16). Dat verzoekster hier nooit aan heeft gedacht omdat zij zich niet in gevaar voelde om daar te gaan werken gezien zij is opgegroeid in die wijk, neemt de Raad niet aan. Deze manier van redeneren getuigt van een totaal gebrek aan

realiteitszin. Het is compleet onaanvaardbaar dat verzoekster zou hebben gedacht dat zij, omdat zij er is opgegroeid, met rust zou worden gelaten door bendeleden die erom gekend staan door middel van geweld terreur te zaaien, dit te meer nu zij verklaart dat het geen bekenden zijn: *“ik heb ze wel gezien. Ze zijn van dezelfde kolonie, maar het is niet zo dat ik enige vorm van contact met hen heb gehad.”* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 16).

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster er niet in slaagt om consistente, omstandige en aannemelijke verklaringen af te leggen over de bedreigingen door de bende MS-13.

Ook de vaststelling dat verzoekster onsamenhangende en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt wat betreft het incident op de bus, ondergraaft de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen door MS-13. De commissaris-generaal duidt dienaangaande op goede gronden het volgende aan: *“Zo bent u niet in staat om te zeggen of er nog mensen op die bus zaten (CGVS, p. 19). U beweert van de bus te zijn gegooid twee haltes verder dan waar u opstapte bij uw broer (CGVS, 10, 19), aan het begin van een busrit die normaal gezien een uur en twintig minuten duurde (CGVS, p. 7) maar beweert zich niet meer te kunnen herinneren hoe u dan wel thuis bent gekomen (CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen zijn de bendeleden die u van de rijdende bus hadden gegooid, vervolgens ook zelf van de bus gesprongen om u uit te kleden en te controleren op tatoeages (CGVS, p. 10). U zet vervolgens verder uiteen dat uw spullen op de bus zijn blijven liggen en de bendeleden daardoor kunnen weten waar u woonde (CGVS, p. 10). Dit komt echter niet overeen met de eerdere bewering dat de bendeleden van de bus zijn gesprongen (CGVS, p. 10) en het dus voor hen onmogelijk zou zijn om aan uw spullen te komen. Opnieuw slaagt u er niet in om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Wat betreft de beweerde gevolgen van dit incident, legt u een kaart met de dagen van de behandeling van uw been en een kaart met de verschillende afspraken neer. Deze stukken zeggen echter niets over de behandeling die u precies kreeg, noch kan er uit worden afgeleid in welke omstandigheden u de fysieke problemen met uw been en voet opliep.”*

Door louter haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herhalen en erbij te vermelden dat deze wel degelijk consistent en gedetailleerd zijn, vermag zij voorgaande pertinente vaststellingen niet te weerleggen of te ontcrachten. De vastgestelde onsamenhangende verklaringen hebben overigens, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Verzoekster verklaarde dienaangaande dat haar partner J. naar aanleiding van dit incident opperde dat zij naar België zou komen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 10, 11). Van verzoekster mag derhalve worden verwacht dat zij omtrent dit incident nauwkeurige en eenduidige verklaringen aflegt zo dit zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan.

Voorts dient vastgesteld dat verzoekster wat betreft de aangevoerde problemen met bendeleden in haar eigen wijk nadat zij thuis eten begon te verkopen, evenmin eenduidige en aannemelijke verklaringen aflegt. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk aan dat dit gaat over dezelfde bende als de bende die haar mishandelde op de bus, die in de wijk van haar broer actief is (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 11) en bevestigt zij dat zij alleen problemen had met de MS-13 en niet met de bende Barrio 18 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat MS-13 'renta' van verzoekster zou vragen bij haar thuis, aangezien zij woonde in een wijk die werd gecontroleerd door Barrio 18 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 8). Wanneer er later in het gesprek op dit incident wordt teruggekomen, verkondigt verzoekster echter plots dat het de bende Barrio 18 was die dit van haar eiste (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 21). In het verzoekschrift weet verzoekster dienaangaande geen klaarheid te scheppen. Louter stellen dat zij werd afgeperst en aangevallen en dat zij weet dat MS-13 actief is in de wijk waar haar broer werkt en dat de Barrio 18 actief is in de wijk waar zij woont, weerlegt noch ontcracht de vaststelling dat zij geen eenduidige verklaringen geeft over welke bende haar juist viseert.

Bovendien heeft verzoekster hier bij de DVZ niets over vermeld. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element als de afpersing

bij haar thuis, in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vervolgingsfeiten.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal het volgende op:

“Verder beweert u nog dat uw auto zou gestolen zijn (CGVS, p. 11). Ook hier moet er gewezen worden op het feit dat u onsamenhangende verklaringen geeft over het incident. U liet initieel optekenen dat dit gebeurde in oktober (CGVS, p. 11). Wanneer u hier later opnieuw naar gevraagd wordt, wendt u echter voor dat u niet meer weet in welke maand het gebeurd is (CGVS, p. 22). Ook hier blijken uw verklaringen dus niet eenvormig. Bovendien kan u geen enkel bewijs hiervan neerleggen. U beweert aangifte te hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 22), maar kan hiervan geen bewijs voorleggen omdat de politie niets met uw aangifte zou gedaan hebben en u hier geen papier van heeft gegeven (CGVS, p. 22). Overigens liet u opnieuw na dit bij DVZ te vermelden.

Wat betreft de problemen van uw broer, uw moeder en uw zoon, verklaart u zelf dat deze niet gerelateerd zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 12), en niets uit uw verklaringen wijst op het tegendeel. Bijgevolg kan u ook hier bezwaarlijk mee uw nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.”

Behoudens het louter stellen dat dit element niet relevant is, doet verzoekster niet de minste moeite om de gedane bevindingen te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind blijven en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De geloofwaardigheid van de door verzoekster beweerde problemen met bendeleden wordt verder aangetast doordat zij na deze aangehaalde feiten nog meer dan drie maanden in El Salvador bleef wonen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 10, 13). Dat zij niet alles van de ene dag op de andere geregeld kon krijgen om te vertrekken, overtuigt niet. Gezien de ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Bovendien wachtte verzoekster nog tweeënehalf jaar na haar aankomst in België voor zij haar verzoek om internationale bescherming indiende. Haar poging tot verschoning dat buitenlanders het Belgisch of internationaal juridisch systeem niet goed kennen en beheersen, kan moeilijk ernstig worden genomen nu zij duidelijk wel op de hoogte was van de mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 14). Hieruit blijkt dat verzoekster dan wel haar partner J. zich duidelijk hebben geïnformeerd naar manieren om haar verblijf in België te regulariseren. Uit verzoeksters gedrag en haar uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te verwerven, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling klemt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij enkel op aanraden van haar raadsman naar de DVZ ging om internationale bescherming te vragen. Dit om te bewijzen dat haar zoon daadwerkelijk haar zoon is zodat hij snel bij haar kon zijn (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 3). Deze houding en verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen en geven de indruk dat zij eerder verblijf op het oog had dan bescherming.

4.4. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort, uw geboorteakte, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, de Belgische verblijfskaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een volmacht voor uw familie, en uw vliegticket hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw gezinssituatie en reisweg. Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.”*

4.5. Gelet op de talrijke omissies, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen, het geheel aan documenten en deze verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de beweerde problemen die zij zou hebben met de bendeleden van MS-13 dan wel Barrio 18 aannemelijk te maken zodat in haren hoofde ook niet kan worden aangenomen dat zij behoort tot een risicoprofiel, laat staan dat zij om deze redenen een risico op vervolging of ernstige schade in concreto aannemelijk weet te maken.

4.6. De loutere verwijzing naar informatie omtrent de criminele activiteiten gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen en bendes in El Salvador, is louter algemeen van aard en volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die zij zou hebben ervaren.

4.7. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden geïdoleerd omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij kan worden beschouwd als welvarend en omwille van het feit dat zij reeds eerder werd bedreigd.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, acht de Raad de beweerde problemen die verzoekster zou hebben met de bendeleden van MS-13 dan wel Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bendes. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 en/of Barrio 18 stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegeïdoleerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeïdoleerd probleem enig verhoogd risico loopt om te worden geïdoleerd.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat nergens uit blijkt dat verzoeksters verblijf in België sinds einde 2016, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1977, dermate resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland zou kunnen worden beschouwd als welvarend, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan

vervolgning of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.8. Het hoge erkenningspercentage van Salvadoranen in 2018, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde asielstatistieken, wijzigt hier niets aan. Elk verzoek om internationale bescherming vindt op individuele basis plaats waarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Dit is nodig om te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld, overeenkomen met vervolging of ernstige schade. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op voorgaande overwegingen, blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

4.9. De opmerking van verzoekster dat uit beschikbare informatie blijkt dat Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffers zijn van de bendes, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op de Salvadoraanse autoriteiten voor de problemen met bendeleden in haar regio van herkomst, waardoor dit argument elke feitelijke grondslag mist. In de mate dat haar relaas niet geloofwaardig wordt geacht, is deze opmerking ook niet dienstig.

4.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes

maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-13).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES